

8.november 2020

23.søndag i treenighetstiden

Uranienborg

Da tok Peter til orde og sa: «Hva med oss? Vi har forlatt alt og fulgt deg.» Jesus svarte: «Sannelig, jeg sier dere: Enhver som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller mor eller far eller barn eller åkrer for min skyld og for evangeliets skyld, skal få hundre ganger så mye igjen. I den tiden som nå er, skal han få hus, brødre, søstre, mødre, barn og åkrer – men også forfølgelser – og i den kommende verden evig liv. Men mange av de første skal bli de siste, og de siste skal bli de første.» (Mark 10,28-31)

La oss spole tilbake noen minutter. Da sto Fredrikkes mormor ved lesepulten og ga oss fortellingen om Jesus som tok imot barna og velsignet dem. Foreldrene til barna var der, det var de som hadde tatt med seg ungene. Disiplene prøvde å skjerme Jesus for barna. Men da fikk de høre det. Jesus har aldri noe bedre å foreta seg enn å ta imot små barn og velsigne dem.

I bakgrunnen sto Peter, litt snurt fordi han ble irettesatt av Jesus. Og kanskje var han også litt sår og lei seg. For hjemme i Galilea, tre dagsreiser unna, har Peter kone og barn, som han har forlatt. Og nå står han og ser på at lykkelige lokale barnefamilier blir tatt hånd om av Jesus, mens han har ofret familielivet for å følge ham. Også blir han i tillegg irettesatt. Er det verdt det?

I det de var i ferd med å gå videre, kom det en mann løpende. Mannen hadde en ganske kort og intens samtale med Jesus, før han gikk bedrøvet bort fra Jesus og disippelflokken. Han var en god mann, men han eide for mye til at han ville forlate det og følge Jesus. Igjen sto Peter i bakgrunnen. Han eide også en god del, egen båt på Genesaretsjøen og verdifullt garnbruk, som han hadde forlatt. Nå ser han en rik mann beholde rikdommen sin, mens han selv har ofret karriere og inntekt for å følge Jesus. Er det verdt det?

Da både barnefamiliene og den rike mannen hadde gått tilbake til sitt, klarte ikke Peter å holde seg lenger. Han var ikke alltid så gjennomtenkt, men sa ofte det vi andre tenker, men ikke tør å si. «Hva med oss? Vi har forlatt alt og fulgt deg.»

Før vi nærmer oss det svaret Jesus gir, skal vi ta sjansen på å gjøre Peters spørsmål til vårt eget. «Hva med oss? Og hva er det jeg har forlatt eller vil komme til å forlate? Har valgene mine i livet lønt seg?»

Jeg vet ikke hvordan dere har det, men selv føler jeg ikke at jeg har forlatt så mye for å følge Jesus. Likevel har jeg kanskje forlatt både det ene og det andre? For hele tiden må vi velge bort noe for å velge noe annet. Vi forlater ett sted for å være et annet sted. Vi gir avkall på ett gode for å søke et annet gode. Med et litt mer moderne språk kalles det prioritering. Og vi holder på med det hele tiden. Du forlot sofakroken i dag for å komme til kirken. Du forlot singlelivet for å binde deg til en partner. Du forlot friheten i et liv uten barn, for å knytte deg til et nyfødt liv. Du forlot både den ene og den andre drømmen, for å vie deg til det faktiske livet. Du valgte en utdannelse eller et yrke i det du valgte bort 100 andre. Du forlot den uforpliktete agnostikeren i deg for å tilhøre den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus. Du forlot selvgodheten for å dele godheten din med andre.

Og på toppen kommer alt det som har forlatt deg uten at du selv har valgt det. Kanskje helsa forlot deg, altfor tidlig. En du elsket forlot deg, på den ene eller andre måten. Livsmotet forlot deg da du trengte det mest.

Du har forlatt mer enn du er klar over. Tusenvis av muligheter for lykke og selvrealisering har passert langs din vei. Men du kunne ikke gripe dem alle. For du lever bare ett liv, har bare ett åndedrett, og ett hjerte. Og den som vil fange alt, mister alt. Hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men mister sin sjel? Sier Jesus.

Vi har forlatt alt, sier Peter. Og enda hadde han ikke forlatt det viktigste, selve livet. Da Jesus forlot livet og oppgav sin ånd på korset, blir det samme greske ordet brukt. Livet, slik vi kjenner det, skal forlate oss. Livet investerer ikke i seg selv. Livet tømmer seg ut og til slutt forlater det oss. Sånn skulle det bli for Peter også, på den mest brutale måten, som martyr på et kors.

Vi har forlatt alt og fulgt deg. Hva med oss?

Til slutt svarer Jesus. Jeg kan ikke være helt sikker på hva han mente, men jeg lurer på om han er litt ironisk, samtidig som han viser omsorg for sin venn. Det er noe med bruken av tall. Jeg ser at du savner familien, Peter. Jeg skjønner at

du kan lure på hva du har begitt deg ut på. Men vær trygg, du skal få hundre ganger så mye igjen! Nå synes sikkert både Peter og de fleste av oss andre at det ville være en heller tvilsom belønning å få 100 mødre eller 100 barn som kompensasjon for det vi har forlatt. Jeg verken tror eller håper at det er bokstavelig ment. Poenget er at verdiene er snudd på hodet. Rikdommen i etterfølgelsen av Jesus oppveier i massevis den materielle sikkerhet de ga avkall på. Fellesskapet i Guds store familie, overgår den familiære trygghet de i en periode måtte forlate. Du skal få det du trenger, kjære venn. Du skal få mer. Du skal få hele Guds rike i gave. Det er allerede i ferd med å skje.

Slik er det kristne livets doble puls:

- Vær god. Slutt aldri å dele din godhet med verden omkring deg, i bønn og enkel nestekjærlighet. Samme hva du har forlatt eller hva som har forlatt deg: Vær god
- Vær tro. Slutt aldri å komme tilbake til kjærlighetens Gud, i bønn og takknemlighet. Samme hva du har forlatt eller hva som har forlatt deg: Vær tro

Lønner det seg å følge Jesus? Spørsmålet blir irrelevant, for enda en gang benytter Jesus anledningen til å snu alt på hodet og løfte oss ut av alle regnskaper og økonomier: Alt har du i Gud som en gang skal bli alt i alle.

Amen